

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Fuld af Sorg og Hiertens Qvide

Citation: Bording, Anders: "Fuld af Sorg og Hiertens Qvide", i Bording, Anders: *Digte*. - 1984, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 242. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-workid112859/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Norden vejr kand hastig øde
Rosser baade huid oc Røde
Tidens Rust och scharpe tand
Ald vor pracht nedfelde kand.

10.

Lychens laad och Rige gaffver
Du vell [har] i haabe tall
Men tench Jeg det haab och haffver
Lychen mig ej glemme schall
Lychen kommer, lychen viger
Jeg mig Rig och mechtig süger

Naar Jeg har en liden Floch
Nøysomhed er Rigdom noch.

11.

Har Jeg lidet har Jeg meget
Det er alt ô schiønne dit
Du der offver som dit egit
haffver at befale früt
Egen din Jeg selff tillige
bliffve vill och aldriß suige
Medens Jeg har siel och lifff
Mig dit hierte derfor giff.
Finis

13

140.

En Kiærligheds Viise.

[474]

1.

Fuld af Sorg og Hiertens Qvide
J bedrøved Eensomhed,
Ved den klare Bekkes Side,
Kom den Hyrde Thyrsis need,
Og begyndte sig at klage
Saa væmodelig og tet,
Førend hand af Nød og Plage
Ned i Graven lagdes slet.

2.

[475]

Alting laae i Røe og stille,
Natten stilte sig flux frem,
Hver Mand gangen var til Hvile,
Da forloed hand Huus og Hiem,
Og med ret bedrøvet Hierte,
Talte om den store Tvang,
Som hand daglig bar med Smerte,
Og begyndte saa sin Sang.

3.

Ald min Lyst og Fryd har Ende,
Er omvendt til Angst og Nød,

Elskov mig den Gave sende,
At hun voldte mig min Død,
Jeg er skilt ved all min Glæde,
Længes efter mørken Grav,
Og tildømt at sukk' og græde,
Det var Træsten hun mig gav.

4.

Lykkelig mand den maa kalde,
Som dog eengang haabe maae,
At den Pine hannem qualde,
Sin Forandring dog kand faae,
Men det som mit Haab skal føde,
En u-muelig Ting jeg seer,
Og det tvinger mig til døde
Hos mig boer ej Glæden meer.

5.

Dog skal skønne Hyrde-Pige,
Min trofaste Kiærlighed,
Fra Bestandighed ej vige,
Mens til Enden blive ved,

Jeg til Døden din skal være,
Og til Døden blive troe,
Siden skal min Siæl dig ære,
Naar min Krop i Graven boer.

6.

Vilde du dog, Engel-Skønne
Sylvia, din Hyrde-Svend,
Med den mindste Gunst belønne,
Jeg da levde længer end;
Kunde jeg dit Sind formilde,
Kunde jeg bevege dig
Til Medlidenhed, jeg vilde
Døden trodse dristelig.

7.

Himlen jeg til Vidne kalder,
Himlen maa jo dømmes ret,
Heller, om det saa befalder,
Til dig selv jeg setter det,
Hvor trohiertig jeg har været,
Og hvor højt og inderlig
Jeg dig elsket har og æret,
Og opofret gandske mig.

8.

Ach hvad vilde jeg u-gierne
Du varst Aarsag til min Død,
Min u-milde Fødsels Stjerne
Jeg langt heller der paa skiød,
Men hvo kand sin Sandhed spare,
Naar hand ser sin Død saa nær?
Tiden skal snart aabenbare
Hvo der meest i skyldig er.

9.

Denne Nat skal fyldest gjøre,
Jeg ej Morgen faaer at see,
Det som du fra mig skal spørge
Dig indbilder ej maa skee,
Her i denne Grav og Hule,
Jeg mit Levnet endc vil,

Graven den min Krop skal skiule,
Siælen finder ej der til.

10.

Gaar nu mine Faar og Lamme,
Gak min gode Hiord og Flok,
Eder andre maa annamme,
Jeg har eder vogted nok,
Dig Filax Forlov jeg giver,
Søg en anden Herres Brød,
Siig til hannem, hvo det bliver,
Thyrsis er af Længsel død.

11.

Du min ædle Falk og ikke,
Meere nu bemøjes skal,
Flyv hvor Lykken dig vil skikke,
Du din Frihed have skal,
Hav god Nat og min Skalmje,
Far og du min Cither vel,
Lad en anden eder eje,
Thyrsis sørged sig ihiel.

12.

Farer vel J fromme Hyrder,
Som mig længe haver kicndt,
Siger hende, jeg fuldbyrder
Det jeg aldrig havde tenkt,
Siger at jeg ynsker hende
Himlens Gunst mangfoldelig,
Og naar hun har seet min Ende,
Lykkelig maa finde sig.

13.

Beder, hun vil ej forglemme
Den trofaste Kierlighed,
Som jeg arme loed fornemme,
Før mig Døden lagde need,
Viser hende hvo hun mister,
Naar som jeg er skilt her fra,
Hvo veed ej om Elskovs Gnister
Hendes Siæl vil minde da?

[476]

14.
Nattens Dronning klare Maane,
Jeg nok seer din Ynksonhed,
Du dig skiuler under Blaane,
Gider ikke seet her ned;
Alle Himlens Stjerner grue,
Ved min Undergang at see,
Jngen haver Lyst at skue
Min Elendighed og Vee.

15.
Dog, o Skionne, dig til Ære,
Dig til Lyst og Velbehag,
Jeg ej Livsfrist vil begiere,
Mens vil see min sidste Dag,
Siunes end min Død ubillig,
Og imod alt det som bør,
Er jeg dog af Hiertet villig,
For din skyld jeg gierne dør.

16.
Nu vel an, min Tid sig skynder,
Jeg ej meere mægter mig,
Dødsens kaalde Slum begynder
Mig at tvinge kiendelig,
Sandserne fra mig henviger,
Hiertet lader af at slaa,
Tungen neppelig kand sige:
Far nu vel o Sylvia.

17.
Andet mand ej lang Tid vidste
End at hand var rejst af Land,
Førend mand dog paa det sidste
Hannem død i Graven fandt,
Der hos stoed en Lind og grode,
Som hand havde skaared paa,
De som sig derpaa forstode,
Sagde der stoed skrevet saa:

18.
»Thyrsis klemt af Elskovs Møde,
Selv i Graven lagde sig,
Thyrsis her sig selv til døde
Sørget haver ynkelig.
Mens om du vilt hannem ære,
Med et Suk, o Sylvia,
Hand sig neppe død at være
Synes lade vil endda.«

19.
Jngen var jo ryktes ilde,
Jngen sig jo grennede,
Sylvia, mens dog forsilde,
Selv vel hart og sukkede,
Hver sin Haandfuld Jord tillagde,
Krandser blev og ej forgiæt,
Alle til Beslutning sagde:
Sorte Jord vær hannem læt!

141.

[39]

I.
Galathea Streng oc wild
Saa maa du wel heede
Du est Aarsag till min Jld
Oc min Elskows Hæde

De Osculo.

Aarsag est du till min nød
Oc maa skee well till min død
Vden Jeg maa dysse
Dig oc wenlig Kysse.